

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 290. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358228224/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

fulde Ungdom uden Handlekraft en Gruppe, som netop «fordi ikke alle Blomsterdrømme modnedes» af forsvilet Misfornøjelse med det Virkelige greb ud i den tomme Luft, jog efter Skygebilleder og med egensindig Trods vilde legemliggøre dem, en Ungdom, der prædikede, at Kunst og Poesi og disse Magters Orgao, Fantasien, var det eneste Væsenlige og Levende, men alt Øvrigt Liv og Virkelighed, som plat Prosa var uden Betydning for Geniet og overhovedet af det Onde?^{*)}

Og dog var det saare langt fra, at den nye Læres Præster begyndte udæskende eller vildt. Tværtimod, det første Aasyn, der her møder os, er blidt og uskyldigt, et af de reneste og mildeste, der overhovedet forekommer i moderne Literatur. Det er Wackenroder's ædle og blege Ansigt.

Sit første Udtryk fik den romantiske Kunstbegejstring i et fint lille Skrift, forfattet af en sværmerisk Yndling. Med sin brændende Kærlighed til et Liv for Kunsten gik han til Grunde under Trykket af en uadvortes Tvang, der med Fadermyndighedens Magt højede ham ind under praktiske Interessers Aag. Han døde med udtømte Kræfter i sit 25de Aar. Hans Liv var som det milde, lune Vindpust, der en Foraarsdag opvarmer Luften og lokker de første Blomster frem. Tieck og han var fortrolige Venner. Hans Breve til Tieck, hvem han i højeste Grad beundrer, vidner om en næsten pigeagtig Kærlighed til den mere fremtrædende Ven.

Paa ethvert større Bibliotek finder man en lille, fint trykt, elegant udstyret Bog fra 1797 uden Forfatternavn, men med Titlen *Hjerleudgydeiser af en kunstelskende Klosterbroder*; den har et sværmerisk Hoved af Raffael til Vignet, en Tegning, paa hvilken han med sine store Øjne, sine yppige Læber og sin slanke Hals ser ud som en aandfuld og kristeligt henrykt Venusdyrker, der vil dø af Brystsyge. Under Billedet staar ikke Raffael simpelt hen, men *Den guddommelige Raffael*; det er Romantikens Raffael. Denne lille, pyntelige Bog, den er ligesom Romantikens og det romantiske Vævs allerførste Celle. Omkring den lejrer sig de senere Frembringelser. Dens Spire-Evne har vist sig beundringsværdig stærk, saa lidet den end selv er Foster af en kraftig Opfindsomhed. Det er en Bog, som indeholder lutter vedbendagtigt sig rankende Stemninger, lutter udenfra modtagne Indtryk,

^{*)} Hettner: *Die romantische Schule*, 48.